

REPUBLIKA HRVATSKA
MINISTARSTVO ZNANOSTI, OBRAZOVANJA I ŠPORTA

KLASA: 602-01/09-01/00212
URBROJ: 533-10-09-0004

Zagreb, 8. travnja 2009.

**HRVATSKA KOMORA ARHITEKATA I
INŽENJERA U GRADITELJSTVU,
RAZRED ARHITEKATA**

**Ulica grada Vukovara 271/2
10 000 Z A G R E B**

Predmet: Međunarodni simpozij „Hura arhitektura“ 22. - 25. travnja 2009.;
- preporuka, daje se

Dopisom (Klasa: 007-02/09-01/1, Urbroj: 314-01-09-10) od 25. ožujka 2009. godine izvijestili ste nas o Međunarodnome simpoziju „Hura arhitektura“ koji se održava u Zagrebu od 22. do 25. travnja 2009. godine, a kojom se želite obratiti široj bazi obrazovnih ustanova, s ciljem informiranja učitelja, nastavnika i stručnih suradnika o ovome eminentnome međunarodnom skupu.

Ministarstvo znanosti, obrazovanja i športa je prihvatilo pokroviteljstvo nad navedenom međunarodnom manifestacijom, a Agencija za odgoj i obrazovanje je dala mišljenje (Klasa: 602-01/09-01/0073, Urbroj: 561-03/1-09-1) da je simpozij zanimljiv i da je važno informirati učitelje i nastavnike o njegovu održavanju s obzirom na to da je osnovni cilj integriranje programa „Arhitektura i djeca“ u Nacionalni okvirni kurikulum za predškolski odgoj i opće obvezno obrazovanje u osnovnoj i srednjoj školi.

Stoga preporučujemo nazočnost učitelja, nastavnika i stručnih suradnika na Međunarodnome simpoziju „Hura arhitektura“ budući da je svrha skupa jačanje njihovih profesionalnih kompetencija u razumijevanju prostora te pravo i dužnost u stvaranju okoliša.

S poštovanjem,

DRŽAVNA TAJNICA

Svim zainteresiranim osobama/institucijama

Predmet: Preporuka **Međunarodnom simpoziju "Arhitektura & Djeca"**

Štovani,

Već više od godinu dana intenzivno pratim rad na projektu Arhitektura i djeca u organizaciji razreda arhitekata HKAIG-a i Arhitektonskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Interes prema projektu plod je šireg, antropološkog, fokusa prema problemima antropologije prostora, urbane antropologije i antropologije arhitekture.

Prostor je jedan od temeljnih kulturoloških i antropoloških interesa i uz pojmove poput društvo, kultura, identitet i vrijeme dio je stalne teorijske i metodološke eksplikacije. Unutar kulturno analitičkog diskursa prostor poprima vrijednost kulturno uspostavljene paradigme koja nije tek prirodna datost već koncept koji se *prepoznaje, strukturira i koristi*, koji ima svoju povijesnu i društvenu raznolikost. Arhitektura i urbanizam tako se pojavljuju unutar antropologije kao dokumenti vremena i društva u kojima na osobit način postaju čitljivi kulturni obrasci, društveni identiteti, te na kojim se reflektiraju procesi društvene i kulturne reprodukcije. Organizacija prostora, njegovo imenovanje, iscrtavanje granica između javnog i privatnog, tekstualno osmišljavanje postaju osobito značajni tijekom osamdesetih i devedesetih godina prošlog stoljeća, a posebno se aktualiziraju danas, ne samo u zemljama tranzicije koje su na neki način razapete unutar nekoliko prostornih paradigmi, već i u društvima razvijene ekonomije i dugoročnijih i stabilnijih prostornih politika. Naime, bilo koja društvena strategija usmjerena prema prostoru u stalnom je sukobu s osobitim, nekonvencionalnim i nepredvidljivim načinima

čitanja i korištenja, pa dolazi do podriivanja, subverzije, originalnog smisla. Prostorna politika tako se vrlo često pretvara u identitetsku, klasnu i ideološku napetost (primjerice rat je i dalje unatoč još nejasnom iračkom primjeru temeljena u prostornoj paradigmi osvajanja i širenja granice). Ako se, međutim, prostor promotri kao kompleksni medij u kojem ljudi djeluju i ostvaruju smisao tada se nameće ideja kako je prostor, poput bilo kojeg drugog medija, neosviješten, prihvaća se unutar svojevrsne kulturne aksiomatike, pa često na sebe preuzima dominantne ideološke sklopove i tjera na nekritičko prihvaćanje. Današnji najčešći ideološki kompleks unutar kojeg se odvija takav proces lako se može promotriti kroz nekolicinu ključnih riječi: prodor kapitala, suvremenost, razvijeni svijet itd. Razlozi takvom stanju lako se detektiraju u nedovoljnoj fleksibilnosti obrazovnog sustava koji i dalje počiva na starim, kanonskim činjenicama, te stoga slabo ostvaruje kontakt sa svijetom koji ga okružuje. To nikako ne znači kako bi se kanonska i činjenična znanja trebala izmaknuti iz takvih procesa, riječ je o njihovom uključivanju i korištenju upravo na problemima iz neposrednog okružja. To zahtijeva drugačiji, dodatni angažman kako učitelja, tako i učenika i tjera na razvijanje sasvim novih didaktičkih vještina.

Do sada održane probne radionice projekta Arhitektura i djeca, pokazuju kako promišljanje prostora u zajedničkom kreativnom postupku voditelja i polaznika pokazuju potencijal za ispunjavanje zadaće stvaranje novog, kritičkog načina sagledavanja prostora. U njima se koriste spoznaje koje su učenici usvojili na drugim predmetima (Matematika, Priroda i društvo, Likovni odgoj, Hrvatski jezik) te ih se inkorporira u razumijevanje prostornih odnosa. Arhitektura i djeca je prvi takav društveni poduhvat i za očekivati je kako će ga pratiti i na njemu učiti ostali projekti sličnog tipa, prvenstveno tu mislim na medijsku kulturu.

Društvena važnost takvog projekta je nesaglediva. U njemu će temeljne elemente za promišljanje vlastitog okoliša steći djeca koja će u budućnosti biti aktivni sudionici stvaranja prostornih politika, u nekim slučajevima i donositelji odluka. Upravo u nižim razredima osnovne škole djeca kvalitetnije i neopterećenije sudjeluju u radionicama i

upravo to daje osobitu snagu takvom pristupu, a zaključci i dosezi svake radionice ostaju trajno iskustvo svakog polaznika.

Ovaj projekt prepoznao je i širi, nadnacionalni prostor, koji se već neko vrijeme na posebnim konferencijama i udrugama bavi upravo ovakvom problematikom, te će se u Zagrebu održati i međunarodna konferencija s temom Arhitektura i djeca kao dio svog stalnog angažmana.

Zbog velike društvene i znanstvene važnosti smatram kako je podrška ovakvom projektu dio društvene odgovornosti svakog od nas.

Sa štovanjem,

Doc.dr.sc. Tomislav Pletenac